

دکتر نورالدین عظیمی^(۱)

تغییرات ساختار شهری در تبریز

Urban Structure Changes in Tabriz

Dr. Nooreddin Azimi^(۲)

Abstract:

Looking at the present socio-economic modifications indicates that cities have experienced remarkable changes in terms of internal structures and the distributional tendencies of activities. The aim of this paper is to study spatial distribution changes of activities in Tabriz as one of the major Iranian cities from 1966 to 1991. The core subject of the article is to scrutinize the urban land use changes and the socio-economic group patterns during this time period. We have used the available data and information in Tabriz including the City Master and Comprehensive Plan along with the fieldwork findings. For analysis, we have applied Location Quotients (LQ) statistical method and

۱- عضو هیات علمی دانشگاه گیلان

2 - Assistant Professor in Urban Planning, Guilian University.

Geographic Information Systems (GIS) and the software being used was Arcinfo. The results are as follows: 1) Tabriz experiences urban extension which has led to the occupancy of many agricultural lands, the reduction of accumulation, and in some instances the establishment of buildings without security and immunity considerations in terms of natural hazards such as earthquakes. 2) The spatial distribution analysis of urban land uses in Tabriz indicates a kind of concentration or polarization of the activities. Meanwhile, industrial, wide-ranging, and directorial activities show more concentration compared to residential and transportation activities. These changes are accompanied with gradual shifting of service establishment and commercial activities from the center toward the surrounding areas. 3) While the physical extension of the city has transpired the adjacent agricultural lands, the reduction of residential buildings in inner city parts, particularly the historical and old fragments is perceptible. Simultaneously, the separation of social groups and unequal distribution of services and facilities can be regarded as one of the lucid aspects of the urban extension.

Keywords: *Urban land use, internal structure, spatial distribution, physical extension, location quotients, polarization of activities, urban fringe.*

چکیده

با توجه به تحولات اقتصادی و اجتماعی در قرن حاضر، شهرهای ما در چند دهه گذشته تغییرات قابل ملاحظه‌ای را از جهت ساختار داخلی و نحوه توزیع فعالیتها شاهد

بوده‌اند. هدف این مقاله بررسی تغییراتی که در نحوه توزیع فضایی فعالیتهای شهر تبریز، به عنوان یکی از شهرهای بزرگ کشور، طی ۲۵ سال ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰ اتفاق افتاده است. موضوع اصلی این تحقیق مربوط به تغییرات کاربریهای زمین شهری و نحوه توزیع گروههای اجتماعی-اقتصادی در سطح شهر تبریز طی دوره مذکور می‌باشد. آمار و اطلاعات لازم برای این تحقیق از گزارشات موجود در رابطه با شهر تبریز (از جمله گزارشات طرحهای جامع و تفصیلی) و مطالعات و بررسیهای میدانی محقق بdst آمده است. برای تجزیه و تحلیل از روشهای آماری از جمله مدل Location Quotients (LQ) استفاده گردیده و از سیستم اطلاعات جغرافیایی (GIS) و عمدتاً از نرم‌افزار Arc/Info برای تحلیل داده‌ها و ترسیم نقشه‌های لازم بهره گرفته شده است. نتایج اصلی بdst آمده در این تحقیق بشرح زیر است:

- ۱) شهر تبریز طی دهه‌های گذشته شاهد توسعه گسترده فیزیکی بوده که منجر به اشغال زمینهای زیاد کشاورزی، کاهش تراکم و در مواردی ساخت و سازهای بدون ملاحظات اینمی از لحاظ حوادث طبیعی (از جمله زلزله و صرفاً برای جوابگویی به نیازهای سکونتی در کوتاه مدت) انجام گرفته است؛ امری که ممکن است در دراز مدت و در مقابل حوادث طبیعی حادثه آفرین باشد.

- ۲) تجزیه و تحلیل توزیع فضایی کاربریهای زمین شهری در تبریز بیانگر نوعی تمرکز و یا قطبی شدن فعالیتها است. در این بین، فعالیتهای صنعتی، عمومی و اداری در مقایسه با فعالیتهای مسکونی و حمل و نقل تمرکز بیشتری را نشان می‌دهند. این تغییرات همراه با تغییرات تدریجی واحدهای خدماتی و تجاری از مرکز به طرف پیرامون می‌باشد.

- ۳) در حالی که گسترش فیزیکی سریع تبریز به بلعیدن زمینهای زراعی و باغی اطراف آن منجر گردیده، افت تدریجی ساختمنهای مسکونی در قسمتهای داخلی به ویژه بخش‌های قدیمی شهر قابل مشاهده است. همزمان جدایی گزینی گروههای اجتماعی و توزیع نابرابر خدمات عمومی از دیگر جنبه‌های بارز توسعه سریع شهری تبریز دردههای اخیر بوده است.

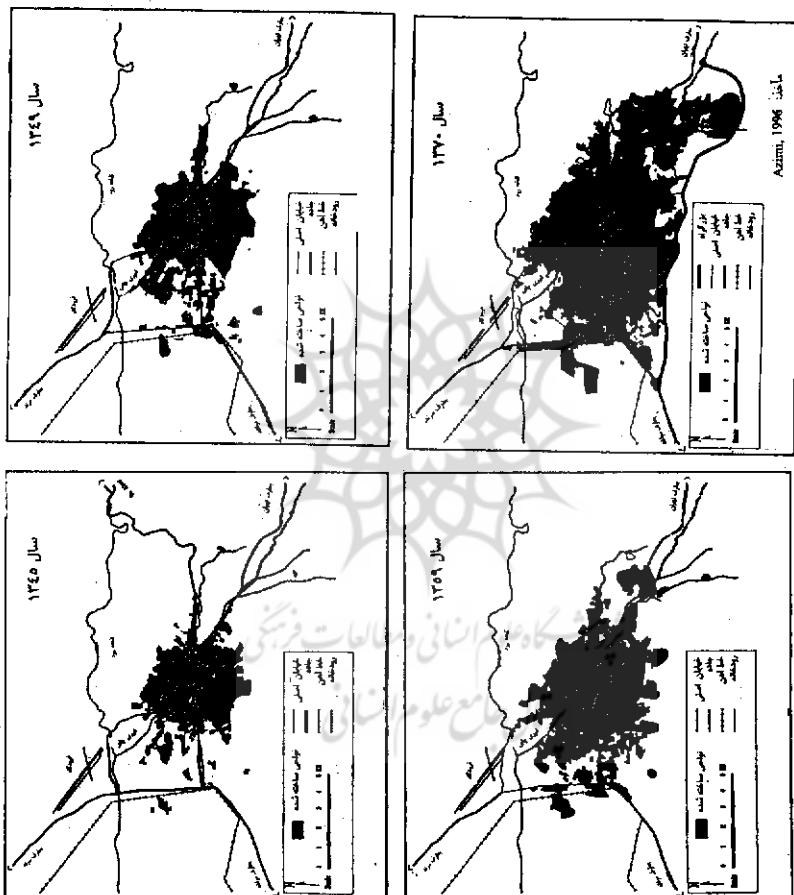
وازگان کلیدی: کاربری شهری، ساختار داخلی، توزیع فضایی، توسعه فیزیکی، سهم مکانی (LQ)، قطبی شدن فعالیتها، جدایی گزینی گروههای اجتماعی، حاشیه شهری.

سابقه توسعه فیزیکی شهر تبریز در دوره‌های اخیر

در آغاز قرن حاضر شهر تبریز با ۲۰۰۰۰ نفر جمعیت رتبه اول را در سیستم شهری ایران اشغال نموده بود (Bharier, 1372)، اما با کاهش روابط تجاری ایران با روسیه پس از انقلاب اکتبر ۱۹۱۷ شوروی و رونق تدریجی صنعت نفت و اهمیت یافتن بنادر جنوب در حمل و نقل کالا، رشد شهر تبریز بافت مواجه گردید. با این وجود به دلیل آغاز مدرنیزاسیون در کشور پس از روی کار آمدن رضا شاه، کالبد فیزیکی این شهر بتدریج شاهد برخی تغییرات مهم در طول نیمه اول قرن حاضر بود که از جمله آنها می‌توان به احداث خیابانهای جدید، ساخت ایستگاه راه آهن در غرب شهر و اتصال تبریز به شبکه راه آهن کشوری و ایجاد فرودگاه در حومه شمال غربی شهر اشاره کرد.

با وجود برخی تغییرات در ساختار کالبدی شهر، به دلیل شرایط عمومی حاکم بر منطقه و رغبت کم حکومت مرکزی و بخش خصوصی در سرمایه‌گذاریهای اقتصادی به ویژه پس از حادث دهه ۱۳۲۰ (Fisher, 1968) رشد جمعیت و گسترش فیزیکی شهر تا اواسط دهه ۱۳۳۰ با آهنگ کندی ادامه یافت که به تبع آن توزیع فضایی فعالیتها و جمعیت بر الگوی سنتی خود تکیه زده بود که از مشخصه‌های آن تمرکز اغلب فعالیتهای تجاری، اداری و صنعتی در مرکز شهر و استقرار گروههای اجتماعی بالا دست در مرکز و گروههای اجتماعی کم درآمد در پیرامون شهر بود.

از اواسط دهه ۱۳۳۰ به بعد و به خصوص از دهه ۱۳۴۰ به این طرف، شروع مرحله جدیدی برای شهر تبریز از لحاظ رشد جمعیت و فعالیتهای اقتصادی بود که به دنبال خود توسعه فیزیکی و تغییر در الگوی توزیع فعالیتها و گروههای اجتماعی را به همراه داشت. در سال ۱۳۴۵، شهر تبریز دارای ۲۱۲۷ هکتار وسعت بود که در سال ۱۳۴۹ به ۲۵۲۰ هکتار و در سال ۱۳۵۹ به ۴۰۱۹ هکتار (Mohamadi, 1990) و سرانجام در سال ۱۳۷۰ به ۷۹۶۵ هکتار افزایش یافت (شکل شماره ۱). در طول این مدت جمعیت شهر تبریز از ۴۰۳۰۰ نفر در سال ۱۳۴۵ به ۱۰۸۹۰۰ نفر در سال ۱۳۷۰ افزایش یافت. بر این اساس تراکم جمعیت از ۱۸۹ نفر در هکتار در سال ۱۳۴۵ به ۱۳۶ نفر در هکتار در سال ۱۳۷۰ تقلیل یافت (طرحهای جامع اول و دوم تبریز). این کاهش قابل ملاحظه در نحوه اشغال زمین، تغییراتی را در ساختار داخلی این شهر به وجود آورد که در قسمتهای بعدی این مقاله تحلیل می‌شود.

شکل شماره ۱) محدوده ساخته شده شهر تبریز در دوره های مختلف

روش تحقیق

داده‌ها و اطلاعات مورد نیاز برای این تحقیق عمدتاً از گزارشات مطالعات طرح‌های جامع و طرح‌های تفصیلی شهر تبریز برای دو مقطع ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰ و دیگر گزارشات و تحقیقات انجام گرفته در ارتباط با شهر تبریز توسط اشخاص و بررسیها و مشاهدات میدانی توسط مؤلف کسب گردیده است. مطالعه تغییرات کاربری اراضی شهری تبریز در این مطالعه در دو قسمت انجام گرفته است. قسمت اول تحقیق مربوط به مطالعه تغییرات انواع کاربریها شهری در مقیاس کلان (کل شهر) و به منظور شناسایی تغییرات کلی در المکانی کاربریها و شناخت جهات توسعه شهر می‌باشد.

قسمت دوم راجع به مطالعه تغییرات کاربریها شهری در مقیاس مناطق داخل شهری و تحلیل دلایل این تغییرات می‌باشد.

روش تحقیق مورد استفاده در این مطالعه برای قسمت اول شامل ۱) مطالعه شاخص تغییرات مطلق و نسبی برای انواع کاربریها (تغییر حجم و سهم هر یک از کاربریهای مختلف در دو مقطع) در مقیاس شهر، مطالعه شاخص نرخ مصرف زمین یا سرانه شهری^(۱) (LCR) و شاخص نرخ جذب زمین^(۲) (LAR) می‌باشد (Yeates and Garner, 1980). در قسمت دوم برای مطالعه توزیع فضایی کاربریهای شهری، از شاخص^(۳) (LQ) یا سهم مکانی استفاده گردیده است. LQ شاخصی است که اغلب برای تحلیل فضایی بکار می‌رود و آن شاخصی است که سهم یک ناحیه با فعالیت مشخص را در ارتباط با کل ناحیه مقایسه می‌کند (Barber, 1988). به عبارت دیگر، مقدار LQ برای یک ناحیه مشخص آن عبارت است از سهم درصد فعالیت منطقه‌ای در ناحیه آن نسبت به درصد پایه آن^(۴) برابر با سطح فعالیت در ناحیه آن و بی سطح پایه آن باشد، مقدار LQ آن برابر خواهد بود با:

$$LQ_i = \frac{A_i / \sum A_i}{B_i / \sum B_i}$$

۱ - Land consumption rate

۲ - Land absorption rate

۳ - Location Quotient

در این مطالعه مقدار LQ برای فعالیتهای (کاربریهای) مختلف در داخل شهر تبریز محاسبه شده و بر اساس طبقه بندی زیر تحلیل شده است:

اگر مکانی دارای شاخص LQ کمتر از ۰/۹۹ باشد، به مفهوم سهم کمتر آن مکان از آن فعالیت است.

اگر مکانی دارای شاخص LQ بین ۱/۹۹ و ۱ باشد، به مفهوم تمرکز نسبی فعالیت در آن مکان است.

اگر مکانی دارای شاخص LQ بیش از ۲ باشد، به معنی تمرکز بالای فعالیت در مکان است.

برای ترسیم نقشه‌ها از نرم‌افزار Arc/info استفاده گردیده است. تقسیمات مکانی مورد استفاده برای مطالعه تغییرات کاربری زمین شهری در تبریز با استفاده از الگوی تقسیمات نقشه‌های وضع موجود کاربری در سالهای ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰ می‌باشد که در شکل شماره ۲ آمده است.

تغییرات کاربری اراضی شهری در مقیاس کلان

جدول شماره ۱ حجم کاربری اراضی را در سطح شهر تبریز طی دو مقطع یعنی سال ۱۳۷۰ و سال ۱۳۴۵ نشان می‌دهد. بر اساس این جدول وسعت زمینهای ساخته شده شهری (ساخت و ساز شده)، از ۲۱۲۶ هکتار در سال ۱۳۴۵ به ۷۹۶۴ هکتار در سال ۱۳۷۰ تغییر یافته است (یعنی افزایشی در حدود ۲۷۴ درصد طی ۲۵ سال). تغییر در گروههای مختلف کاربری بسیار متفاوت بوده است. به عنوان مثال کاربری مسکونی با ۳۲۳۲ هکتار بیشترین مقدار توسعه را داشته و پس از آن کاربری حمل و نقل با ۱۰۸۱ هکتار در رتبه دوم و کاربری صنایع با ۳۶۸ هکتار در رتبه سوم قرار دارد. در مقابل کمترین حجم افزایش مربوط به کاربری بهداشتی با ۳۴ هکتار و فعالیتهای تجاری با ۳۸ هکتار بوده است. این تغییرات در مقدار کاربری اراضی به این مفهوم است که در طی مدت ۲۵ سال (۱۳۴۵-۷۰)، در مجموع ۵۸۳۷ هکتار از زمینهای (عمدها کشاورزی و باغات) اطراف تبریز به زیر ساخت و ساز شهری رفته است.

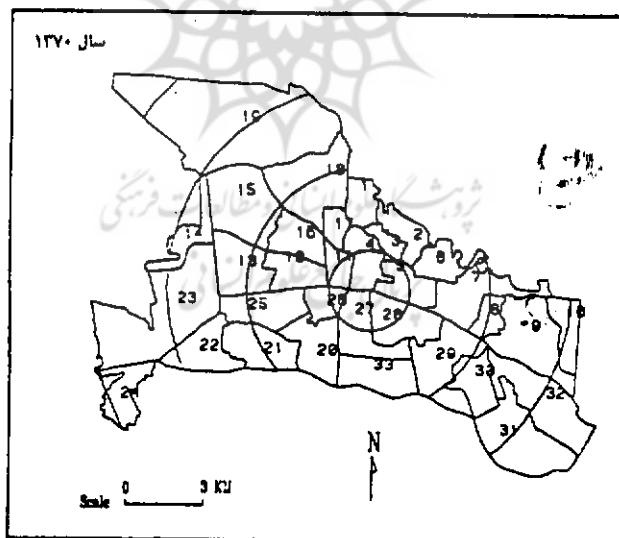
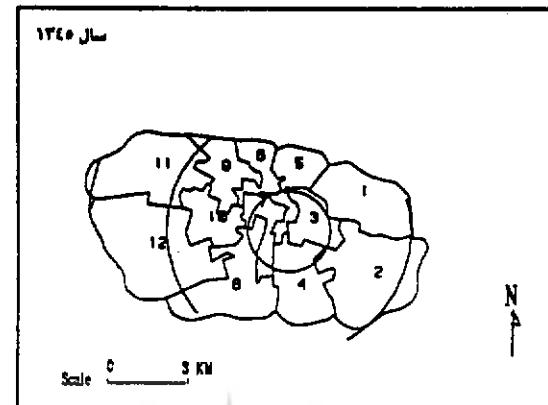
مقایسه بین نرخ مصرف زمین (LCR) یا سرانه زمین در سال ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰ تفاوت‌های

قابل ملاحظه‌ای را در بین گروههای مختلف فعالیت نشان می‌دهد. طبق جدول ۱، در حالی که مقدار سرانه زمین LCR برای کاربری مسکونی در سال ۱۳۴۵ ۳۴/۳ متر مربع بود، در سال ۱۳۷۰ این رقم به ۴۲/۴ متر مربع افزایش یافت. این رقم برای کاربری حمل و نقل از ۶/۵ به ۳/۲ متر مربع و کاربری صنعتی از ۵/۲ به ۴/۳ متر مربع افزایش یافت. در مقابل مقدار سرانه کاربری برای کاربری دولتی از ۳/۸ به ۲/۹ و برای کاربری خدمات عمومی از ۱/۱ به ۱/۳، کاربری تجاری از ۱/۹ به ۱/۷ و کاربری آموزشی از ۱/۹ به ۱/۷ متر مربع کاهش یافت. شیوه تغییر در مقدار سرانه زمین در دوره مورد مطالعه بیانگر کاهش سهم اکثر فعالیتها و خدمات عمومی در سطح شهر تبریز طی دوره مورد مطالعه می‌باشد.

شاخص دیگری که جدول ۱ منعکس می‌کند، شاخص مقدار جذب زمین (LAR) است که اندازه آن برای کاربری مسکونی ۱/۴۷ متر مربع بود. مفهوم آن این است که در مقابل هر شخص جدیدی که طی دوره ۱۳۴۵-۱۳۷۰ به شهر تبریز اضافه شده، ۱/۴۷ متر مربع زمین برای کاربری مسکونی او مصرف شده است. مقدار LAR برای کاربری حمل و نقل ۱۵/۸ متر مربع و برای کاربری صنعتی ۳/۴ متر مربع بوده است. در حالی که اندازه LAR در مقطع ۱۳۴۵-۷۰ برای کاربریهای مسکونی، حمل و نقل، صنعتی و تفریحی بیشتر شده، اندازه این شاخص برای کاربریهای تجاری، اداری، سازمانهای عمومی و آموزشی کاهش یافته است. با توجه به اینکه طی دوره ۱۳۴۵-۷۰ در حدود ۷۰ درصد وسعت شهر در اختیار کاربریهای بالا قرار داشت، این به مفهوم گسترش سریعتر فیزیکی شهر تبریز در مقایسه با دوره‌های قبلی می‌باشد. همچنین می‌توان استنباط کرد که توسعه آتی شهر به مصرف بیش از پیش زمین و به زیر ساخت و ساز رفتن زمینهای بیشتر کشاورزی منجر خواهد شد. امری که در نهایت به گرانتر شدن هر چه بیشتر زندگی شهری منتهی خواهد شد.

تغییرات کاربریهای زمین شهری در مناطق داخلی شهر

جدول شماره ۲ و ۳ شاخص محاسبه شده LQ را برای کاربریهای مختلف در سطح مناطق مختلف شهر تبریز برای دو مقطع ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰ منعکس می‌کنند. در این قسمت صرفاً نتیجه حاصل از این محاسبه بررسی می‌شود.

شکل شماره ۲) تقسیمات مناطق داخلی شهر تبریز برای مطالعه کاربری اراضی

جدول شماره ۱) وسعت کاربری اراضی و محاسبه تغییرات نسبی، نرخ مصرف و جذب زمین
در شهر تبریز (۱۳۴۵ و ۱۳۷۰)

نوع کاربری	۱۳۴۵ (هکتار)	۱۳۷۰ (هکتار)	مقادیر تغییر	درصد تغییر	تغییر نسبی کاربری	نرخ مصرف زمین	نرخ جذب زمین	تغییر نسبی کاربری	
								۱۳۷۰ (%)	۱۳۴۵ (%)
مسکونی	۱۳۸۲	۲۶۱۳/۹	۲۲۳۲/۱	۲۲۳۵-۷-	۰/۹	۵۰/۰	۵۷/۹	۲۲/۳	۴۴/۴
تجاری	۵۵/۷	۹۳/۹	۲۸/۲	۲۲۳۵-۷-	۰/۶	۱/۲	۱/۹	۱/۷	۱/۰
آموزشی	۷۶/۰	۱۸۲/۲	۱۰۷/۷	۱۳۴۵-۷-	۰/۶	۲/۴	۲/۶	۱/۷	۱/۶
بهداشتی	۱۷	۵۱/۱	۳۲/۱	۲۰۰/۶	۰/۵	۰/۴	۰/۶	۰/۵	۰/۰
دولتی	۱۵۱/۲	۲۲۲/۰	۷۱/۳	۲۷/۲	۰/۴	۲/۸	۲/۸	۲/۹	۱/۰
عومی	۵۹/۱	۱۴۲/۱	۷۳	۱۰۵/۶	۰/۶	۱/۷	۱/۸	۱/۳	۱/۰
تربیصی	۱۰۴۲	۷۶/۲	۲۰/۷۸	۶۳۱/۳	۰/۶	۱/۰	۰/۳	۰/۷	۰/۹۶
صنعتی	۱۰۱/۲	۴۶۹/۷	۳۶۸/۵	۳۶۴/۱	۰/۵	۰/۹	۴/۰	۴/۳	۰/۳۳
حمل و نقل	۲۶۲/۵	۱۳۴۴/۲	۱-۰۱/۷	۲۱۲/۱	۱/۰	۱/۰	۱/۰	۱/۰	۱۰/۸
نقشه‌ی باز	N.A.	۲۰۸/۳				۲/۶		۱/۰	۱/۰
زیرساخت	N.A.	۱۹۷/۷				۲/۰		۱/۰	۱/۰
سایر	N.A.	۳۶۱				۴/۰		۴/۳	۴/۳
جمع زمین مالکه شده	۲۱۲۷	۷۹۸۴/۷	۰/۰۳۷/۹	۰/۰/۰	۰/۰/۰	۵۰/۸	۵۰/۸	۵۷/۱	۸۰/۱
زمینهای کشاورزی	۱۷۲۹	۵۲۷۸/۹	۳۵۳۷/۰	۲۰۳/۲	۲۰۳/۲	۳۹/۹	۴۲/۲	۴۷/۰	۴۷/۰
کل زمین	۳۸۶۶	۱۳۲۴۲	۹۳۷۵/۳	۲۲۲/۵	۱۰۰/۰	۱۰۰/۰	۹۵/۹	۱۲۲	۱۳۶/۷

تأثیر: Azimi, ۱۹۹۶

جدول شماره ۲۲) معاشرین شاخصی LQ برای مراقبت مختلف شهر تبریز به اسلام آباد کاربری ارزی، سال ۱۳۹۵

جدول شماره ۳۳ محاسبه شاخص LQ پویی مناطق مختلف شهر تبریز براساس آمار کاربری اراضی سال ۱۳۷۰

آدابه بحدائق شماره ۳۵

ادامه جدول شماره ۳۲

مأخذ: ۱۹۴۰ Azimi,

卷之三

(۱) گرایش توزیع فعالیتهای شهری به سوی تخصصی شدن: بررسی ارقام محاسبه شده در انطباق با شکل شماره ۱ که مناطق مختلف داخل شهر تبریز را نشان می‌دهد، بیانگر این است که توزیع فضایی کاربریهای شهری در تبریز طی دوره ۱۳۴۵-۷۰، گرایش به سوی درجه بالاتری از تخصصی شدن کاربریها است. در جداول ۲ و ۳ شاخص LQ برای تمامی فعالیتها، تمايل به تخصصی شدن کاربریها را نشان می‌دهد. برای روشن شدن این موضوع، جدول شماره ۴ دامنه تغییر شاخص LQ را برای فعالیتهای مختلف نشان می‌دهد.

بر اساس این جدول، کاربریهای آموزشی و صنعتی در سال ۱۹۹۱، بیشترین درجه تخصصی شدن یا تمرکز را با مقدار LQ به ترتیب با (۰/۰۰-۰/۱۱) و (۰/۰۰-۰/۵۱) در بین بقیه فعالیتها داشته‌اند، در حالی که کاربریهای مسکونی و حمل و نقل دو فعالیت با کمترین مقدار شاخص LQ به ترتیب با (۰/۰۳-۱/۵۰) و (۰/۵۸-۲/۰۱) بوده‌اند. مقایسه LQ بین سالهای ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰ در مورد بقیه کاربریها نشان می‌دهد که فعالیتهای تجاری، دولتی، سازمانهای عمومی، بهداشت و تفریحی - ورزشی همه با افزایش درجه تخصصی شدن فعالیتها رویرو بوده‌اند.

شکل شماره ۳ خلاصه تغییرات توزیع فضایی فعالیتهای اصلی و موقعیت جغرافیایی آنها را بر پایه نتایج جداول ۲ و ۳ در شهر تبریز برای دو مقطع ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰ نشان می‌دهد.

بر اساس این شکل، تغییرات عمدی را به طریق زیر می‌توان خلاصه نمود:

(۱) در طی دوره ۱۳۴۵-۷۰ در حالی که کاربری مسکونی عمده‌تر در مناطق شرقی و غربی شهر گسترش یافته، تمرکز نسبی بالاتری از این فعالیت در فضاهای شمالی و بخشی از قسمتهای قدیمی اتفاق افتاده است.

(۲) در حالی که قسمت مرکزی شهر برتری مهم خود را از لحاظ فعالیتهای تجاری حفظ نموده است، توسعه‌های جدید در این نوع فعالیت اغلب در قسمتهای شرقی و غربی شهر انجام گرفته است.

(۳) طی دوره ۱۳۴۵-۷۰ تمرکز فعالیتهای صنعتی از بخش‌های قدیمی در مرکز شهر اغلب به حاشیه غربی شهر انتقال یافته است.

(۴) گسترش جدید کاربریهای دولتی عمده‌تر در طول خیابانهایی که مرکز شهر را به نواحی

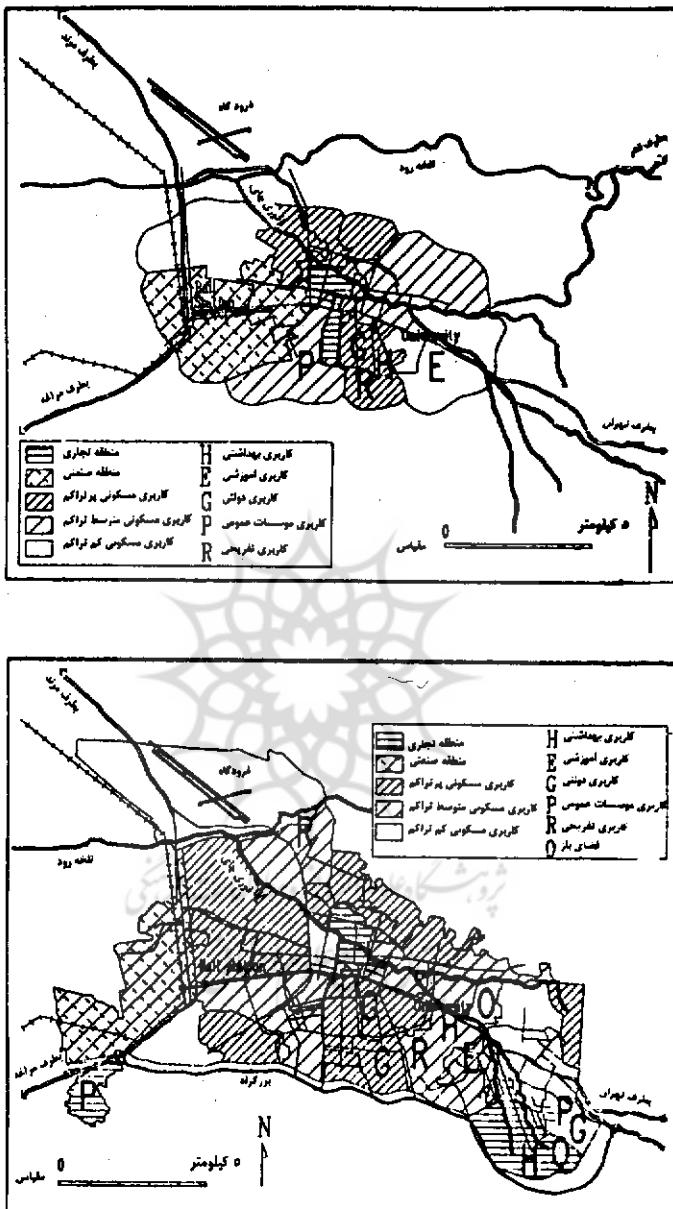
- مسکونی نسبتاً کم تراکم در حاشیه شرقی متصل می‌کند، انجام گرفته است.
- (۵) تمرکز عده خدمات سازمانهای عمومی از نزدیکی مرکز شهر در سال ۱۳۴۵، به قسمت‌های حاشیه‌ای در جنوب غربی و شرق شهر منتقل شده است.
- (۶) تمرکز نسبی کاربریهای بهداشتی در قسمت جنوب در سال ۱۳۴۵، تمایل به گسترش به سوی شرق و حاشیه‌های جنوبی داشته است.
- (۷) طی دوره ۱۳۴۵-۷۰، توزیع فضایی کاربریهای عده آموزشی میل به تمرکز در محله‌ای قبلی خود را نشان می‌دهد.
- (۸) در حالی که کاربری حمل و نقل مانند کاربری مسکونی در سال ۱۳۴۵ از توزیع نسبتاً متوازنی برخوردار بود، در سال ۱۳۷۰ حاشیه‌های جنوب غربی و حاشیه شرقی شهر تمرکز بیشتری از این نوع فعالیت را نشان می‌دهد.

جدول شماره ۲) تغییر شاخص Q برای کاربریهای مختلف در شهر تبریز در دوره

۱۳۷۰-۱۳۴۵

نوع فعالیت (کاربری)	شاخص Q در سال ۱۳۷۰	شاخص Q در سال ۱۳۴۵	دامت شاخص Q در سال ۱۳۷۰
آموزش	۰/۰۳-۵/۷۶	۰/۰۳-۵/۷۶	۰/۰۰-۱۱/۰۹
صنایع	۰/۰۳-۳/۹۸	۰/۰۳-۳/۹۸	۰/۰۰-۷/۵۱
بهداشت	۰/۰۰-۲/۳۰	۰/۰۰-۲/۳۰	۰/۰۰-۷/۰۴
دولتی	۰/۰۰-۳/۷۳	۰/۰۰-۳/۷۳	۰/۰۰-۵/۹۲
سازمانهای عمومی	۰/۰۸-۲/۱۶	۰/۰۸-۲/۱۶	۰/۰۰-۵/۸۳
تجاری	۰/۳۴-۳/۸۵	۰/۳۴-۳/۸۵	۰/۱۱-۵/۴۷
تفریحی - ورزشی	۰/۰۶-۴/۸۸	۰/۰۶-۴/۸۸	۰/۰۴-۵/۳۲
حمل و نقل	۰/۷۷-۱/۲۶	۰/۷۷-۱/۲۶	۰/۲۱-۲/۵۸
مسکونی	۰/۷۷-۱/۲۶	۰/۷۷-۱/۲۶	۰/۰۳-۱/۵۰

مأخذ: جداول ۲ و ۳

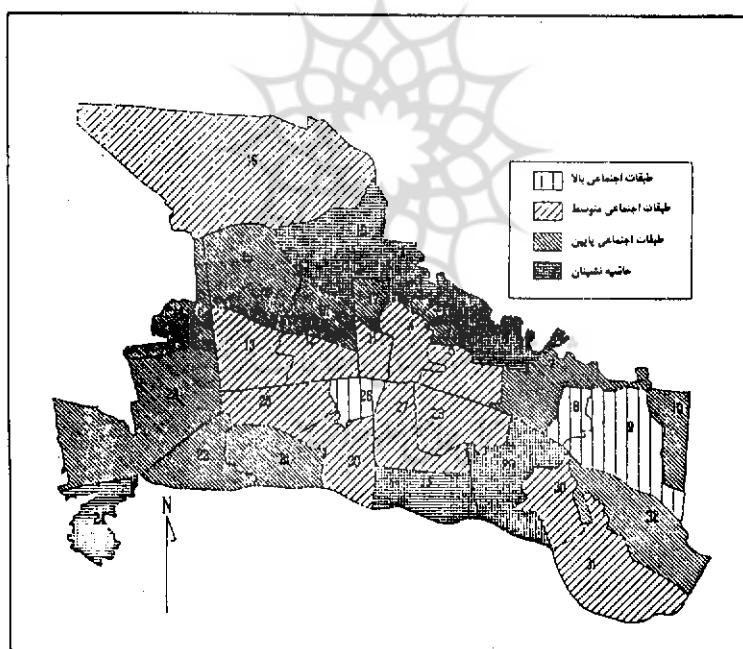
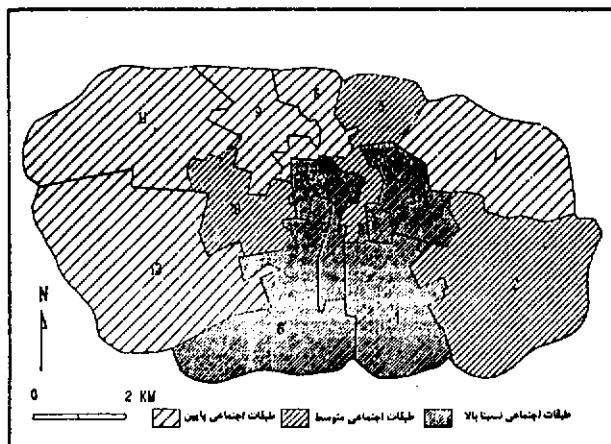
ماهند ۱۹۹۶ Azumi, 1996

شکل شماره ۲) الگوی کاربری اراضی شهری در تبریز و تغییر آن بین سالهای ۱۳۴۵ و ۱۳۷۰.

تحلیل تغییرات ساختار شهری در تبریز

پس از ذکر خلاصه تغییر کاربریها در تبریز، بهتر است بدانیم چگونه این تغییرات در ساختار داخلی شهر تأثیر گذاشت و عوامل دخیل در این ارتباط چه چیزهایی بوده است. الگوی ساختار شهری تبریز برای سال ۱۳۴۵ تا حدودی مشابه شیوه ساختار شهری دوره قبل از نوگرانی شهرهای غربی می‌باشد که مسلمًا در تیجه توسعه تاریخی آن بوده است که از مشخصه‌های آن تمرکز بیشتر فعالیتهای اقتصادی و جمعیت در مرکز شهر بود. بازار، ادارات، بیشتر واحدهای آموزشی، بهداشتی و تولیدی معمولاً در قسمتهای مرکزی شهر مستقر بودند و گروههای اجتماعی بالادست به خاطر دسترسی آسان به خدمات تمایل به سکونت در قسمتهای مرکزی و اطراف بازار را داشتند. در مقابل گروههای اجتماعی پایین دست به سوی حاشیه شهر رانده می‌شدند و طبقات اجتماعی متوسط در ما بین گروههای اجتماعی بالادست و پایین دست سکونت داشتند (شکل شماره ۴). ضعف کلی در سیستم حمل و نقل، دلیل مهم دیگر تمرکز بیشتر جمعیت و فعالیت در قسمتهای مرکزی شهر محسوب می‌شود.

الگوی کاربری زمین در سال ۱۳۷۰ برخی تغییرات عمده را در ساختار داخلی فعالیتهای شهری تبریز در مقایسه با سال ۱۳۴۵ نشان می‌دهد. میل به مرکزگریزی فعالیتها (انتقال از مرکز شهر به طرف پیرامون مرکز) یکی از این تغییرات عمده است که از موارد مشخص آن می‌توان به انتقال فعالیتهای صنعتی از قسمتهای مرکزی به حاشیه‌ها (عمدتاً در غرب شهر)، گسترش جدید فعالیتهای تجاری در پیرامون مرکز و در طول جاده‌های مهمی که از مرکز به سوی حاشیه شهر امتداد می‌یابند، تمایل به جایگایی فعالیتهای ادارات دولتی و سازمانهای عمومی از مرکز شهر به طرف پیرامون (شرق و جنوب شرقی)، انتقال گروههای اجتماعی بالادست از مرکز به طرف حاشیه و ظهور حاشیه نشینان در کناره‌های شمالی و جنوبی شهر اشاره کرد. تیجه این تغییرات در الگوی فعالیتهای شهری سبب شده تا مورفولوژی کنونی شهر تبریز برخی تشابهات را با الگوی قطاعی همراهیت در ساختار شهری نشان دهد که در آن فعالیتها و گروههای جمعیتی بر اساس دسترسی به جاده‌های اصلی و تمایل به استقرار فعالیتها در قطاعهای مختلف انجام می‌گیرد (Hoyt, 1939) تغییراتی را که در ارتباط با توزیع فضایی فعالیتها در دوره ۱۳۴۵-۷۰ اتفاق افتاده می‌توان در رابطه با عوامل زیر تحلیل نمود:

مأخذ: Azimi, 1996

شکل شماره ۴) توزیع کلی گروههای اجتماعی ساکن در سطح تبریز

در مورد انتقال فعالیتهای صنعتی از مرکز به حاشیه شهر، کمبود فضای لازم در مرکز شهر (به دلیل تراکم قبلی فعالیتها و جمعیت) و گرانی زمین از یک طرف و وجود زمین کافی و ارزان قیمت در حاشیه شهر از طرف دیگر، امکان سرمایه‌گذاری جدید فعالیتهای صنعتی را در حاشیه شهر میسر ساخت. همچنین دسترسی آسان به تسهیلات ارتباطی و شبکه‌های حمل و نقل و سیاست دولت مبنی بر اختصاص بخش غربی شهر به محل استقرار فعالیتهای صنعتی (طرح جامع اول تبریز) از دلایل عمدۀ این انتقال بوده‌اند.

انتقال فعالیتهای صنعتی از مرکز به حاشیه با پرورژه توسعه مسکن برای کارگران کارخانجات در دهه ۱۳۵۰ و ۱۳۶۰ دنبال گردید که بتدریج سبب جذب اشار اجتماعی کم درآمد به حاشیه غربی گردید. در حالی که به خاطر بهبود شبکه‌های ارتباطی، اشار با درآمد بالاکم کم به سکونت در تپه‌های شرقی شهر و شهرک جدید التأسیس ولی عصر روی آوردند. با توسعه تدریجی حاشیه شرقی، بتدریج فعالیتهای جدید تجاری بیشتری در راستای رفع نیازهای جمعیت در حال افزایش این منطقه در اطراف خیابانهای منتهی به حاشیه شرقی مستقر شدند.

با وجود برخی شباهتهایی که شهر تبریز در روند تغییرات ساختار داخلی در دهه‌های اخیر خود با برخی شهرهای غربی از جهت مواردی مانند قطبی شدن فعالیتها، انتقال صنایع از مرکز به حاشیه، جابجایی گروههای اجتماعی با درآمد بالا از مرکز به پیرامون (Hall and Bourne, 1992) نشان می‌دهد، ولی حفظ نقش تجاری بخش مرکزی شهر به ویژه فعالیت بازار سنتی، شکل‌گیری حاشیه نشینان بخصوص در بخش شمالی و قسمتهای از حاشیه جنوبی، فرسودگی محله‌های قدیمی و توزیع نامتعادل خدمات عمومی، نقش یک شهر جهان سومی (UN 1973, Griffin and ford 1980, Loweder 1986) بر ساختار فضایی آن حک می‌کند.

در هر صورت توسعه فیزیکی و تغییرات ساختار داخلی شهر تبریز را باید در چهارچوب موقعیت جغرافیایی و بستر فیزیکی آن دید. گسترش فیزیکی این شهر در بستر طبیعی مثلث شکل آن تقریباً به نهایت رسیده و با توجه به اینکه از سه جهت خصوصاً از شمال بواسطه شیب زیاد زمین به بن بست رسیده و از سمت غرب به خاطر استقرار صنایع با محدودیت موافق است (فرید، ۱۳۶۸ و ۱۳۷۱)، این شهر روزنه‌های توسعه فیزیکی خود را

تنها در اطراف دو محور ارتباطی تبریز - مراغه و تبریز - مرند و در دره‌های باقی مانده منتهی به شهر در سمت شرق و جنوب شرقی جستجو می‌کند. بخش‌های در حال توسعه شهر در حواشی شرقی که غالباً برای ساخت و سازهای آپارتمانی برای سکونت استفاده می‌شود، به دلیل هم‌جواری با گسل شمالی شهر تبریز با خطر احتمالی آسیب پذیری در برابر زلزله در آینده مواجه می‌باشد.

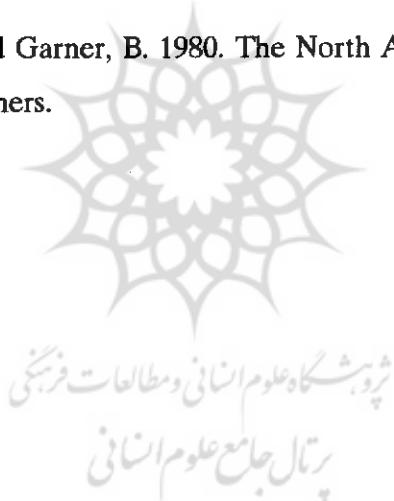
نتیجه‌گیری

تحولات اقتصادی، اجتماعی و تکنولوژیکی جامعه در چند دهه اخیر توسعه شهر نشینی و به تبع آن گسترش فیزیکی شهرها، تمرکز شدید جمعیت و فعالیت را در شهرهای بزرگ دامن زده است (حبیبی، ۱۳۶۵). در همین رابطه در این مقاله تغییرات ساختار شهری تبریز، به عنوان مرکز منطقه شمال غرب کشور، طی دوره ۱۳۴۵-۷۰ بررسی گردیده است. نتایج عمدۀ این تغییرات در ساختار شهری تبریز را می‌توان در مواردی از قبیل به زیر ساخت و ساز رفتن گستردۀ باغات و زمینهای کشاورزی در اطراف شهر، گسترش شهر بخصوص ایجاد مناطق مسکونی جدیداً احداث در مناطق پر خطر از لحاظ سوانح طبیعی احتمالی، جدایی گزینی بیشتر گروههای اجتماعی، افت فیزیکی بخش‌های قدیمی شهر و توزیع نامتعادل خدمات عمومی مشاهده کرد. گرایش به تجمع یا تخصصی شدن و تغییر در توزیع فضایی فعالیتهای عمدۀ شهری در تبریز ممکن است به قطبی شدن بیشتر فعالیتها در آینده منجر گردد. چنین الگویی از توزیع فضایی فعالیتها اصولاً به حرکتهای داخل شهری بیشتر و بهبود قابل ملاحظه در شبکه‌های حمل و نقل نیاز دارد. قطبی شدن و توسعه جداگانه کاربریها در نهایت به گسترش بی رویه شهر و جدایی گزینی بیشتر محلات مسکونی منجر گردد. این نوع تغییر در توزیع فعالیتها در نهایت سبب افزایش هزینه زندگی برای شهروندان گشته و نیاز به سرمایه گزاریهای زیاد دولت و بخش عمومی برای رفع نیازهای اساسی ساکنین شهری را می‌طلبد، امری که تحقق آن در شهرهای جهان سوم کاری بس دشوار می‌باشد.

منابع و مأخذ:

- ۱ - حبیبی، س.م. (۱۳۶۶)، "مسئله تمرکز و عدم تمرکز در شهر"، مجله ساختمان، شماره ۵، تهران.
- ۲ - فرید، ا. (۱۳۶۸)، "جغرافیا و شهرشناسی"، انتشارات دانشگاه تبریز، چاپ اول.
- ۳ - فرید، ا. (۱۳۷۱)، "روش تحقیق شهر و روستا"، انتشارات دانشگاه تبریز.
- ۴ - وزارت مسکن و شهرسازی، (۱۳۴۸)، "طرح جامع (اول) شهر تبریز، سازمان مسکن و شهرسازی استان آذربایجان شرقی"، تبریز.
- ۵ - وزارت مسکن و شهرسازی، (۱۳۷۱)، "طرح جامع (دوم) شهر تبریز، سازمان مسکن و شهرسازی استان آذربایجان شرقی"، تبریز.
- 6- Azimi, Nooreddin. 1996, Recent urban growth and change in the spatial structure of Iranian cities: the case of Tabriz, Ph.D. thesis. University of Ottawa.
- 7- Barber, Gerald. 1988. Elementary statistics for geographers, New York, The Guildford press.
- 8- Bharier, Julian. 1972. The growth of towns and villages in Iran 1900-1966, Middle Eastern Studies, vol. 8, pp. 5-62.
- 9- Fisher, W., B. 1968. The Cambridge history of Iran. vol. 1. Cambridge University Press.
- 10- Griffin, E. and Ford, L. 1980. A model of Latin American city structure, Geographical Review, LXX. pp. 397-422.
- 11- Hall, Peter and Bourne, Larry. 1992. Urban change in a post-industrial world, Center for future studies in housing and living environments, Ottawa, Canada.

- 12- Hoyt, Hommer. 1939. The structure and growth of residential neighborhoods in American Cities, Washington.
- 13- Loweder, Stella. 1986. The geography of the third world cities. Croom Helm. London & Sydney.
- 14- Mohammadi, M. R. D. 1990. Policy impact on urban landuse patterns in Iran, Ph.D. thesis. University of Wales, College of Cardiff.
- 15- UN. 1973. Urban land policies and land use control measures. New York, United Nations Department of Economic and Social Affairs, vol. 1. Africa.
- 16- Yeates, M. and Garner, B. 1980. The North American City, Harper & Row, Publishers.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتابل جامع علوم انسانی